

13-02-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

**"মৰমৰ সন্তানসকল, এতিয়া এয়া তোমাৰলোকৰ অন্তিম জন্ম, খেল সম্পূৰ্ণ হ'বৰ হ'ল সেয়েহে পৱিত্ৰ হৈ ঘৰলৈ যাব লাগে,
পুনৰ সত্যযুগৰ পৰা বুৰঞ্জীৰ পুনৰাবৃত্তি হ'ব"**

***প্ৰশ্ন:-** ঘৰ পৰিবাৰ চম্ভালিও কেনে ধৰণৰ পাৰদৰ্শিতা তোমালোক সন্তানসকলেহে দেখুৱাব পাৰা ?

***উত্তৰ:-** ঘৰ পৰিবাৰ চম্ভালিও, পুৰণি পৃথিৱীত থাকিও সকলোৰে পৰা মোহ আতৰাই দিয়া। দেহৰ সৈতে যিবোৰ পুৰণি সামগ্ৰী আছে তাক পাহৰি যোৱা - এয়া হৈছে তোমালোক সন্তানসকলৰ পাৰদৰ্শিতা, ইয়াক সতোপ্ৰধান সন্যাস বুলি কোৱা হয়, যিটো পিতাই তোমালোকক শিকাই আছে। তোমালোক সন্তানসকলে এই অন্তিম জন্মত পৱিত্ৰ হৈ থাকিবৰ কাৰণে প্ৰতিজ্ঞা কৰা তেতিয়া ২১ জন্মৰ কাৰণে এই পৱিত্ৰতা স্থায়ী হৈ যায়। এনেকুৱা পাৰদৰ্শিতা আৰু কোনেও দেখুৱাব নোৱাৰে।

***গীত:-** আপুনিযেই মাতা পিতা.....

ওম শান্তি, সন্তানসকলক ওম শান্তিৰ অৰ্থ একেবাৰে সহজকৈ বুজোৱা হৈছে। প্ৰতিটো কথাই সহজ। সহজে ৰজা পদৰ প্ৰাপ্তি কৰা। ক'ৰ বাবে ? সত্য যুগৰ কাৰণে। তাক জীৱন মুক্তি বুলি কোৱা হয়। তাত ৰাৱণৰ এই ভূতবোৰ নাথাকে। কাৰোবাৰ খং উঠিলে কোৱা হয় তোমাৰ মাজত এইটো ভূত আছে। সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে যে 'ওম'ৰ অৰ্থ "মই আত্মা" আৰু "মোৰ শৰীৰ"। প্ৰত্যেকৰে শৰীৰ ৰূপী ৰথত আত্মা চালক বহি আছে। আত্মাৰ শক্তিয়ে এই ৰথ চলি থাকে। আত্মাই এই শৰীৰ বাৰে বাৰে ল'বলগীয়া আৰু এৰিবলগীয়া হয়। এইটো সন্তানসকলে জানে যে ভাৰত এতিয়া দুখধাম। আধা কল্পৰ আগতে সুখধাম আছিল। সৰ্বশক্তিমানৰ চৰকাৰ আছিল কিয়নো সৰ্বশক্তিমান চৰকাৰে ভাৰতত দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। তাত এটাই ধৰ্ম আছিল। আজিৰ পৰা ৫ হাজাৰ বছৰ আগতে লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল। সেই ৰাজ্য প্ৰতিষ্ঠা কৰোঁতা নিশ্চয় পিতাই হ'ব। পিতাৰ পৰা তেওঁলোকে ৰাজ্য-ভাগ্য প্ৰাপ্ত কৰিছিল। তেওঁলোকৰ আত্মাই ৮৪ জন্মৰ চক্ৰ ঘূৰিছে, ভাৰতবাসীহে এই বৰ্ণবোৰত আহে। এতিয়া আছে শূদ্ৰ বৰ্ণত। শূদ্ৰ বৰ্ণৰ পাছত সৰ্বোত্তম ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণ আহিব। ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণ মানে ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ নিশ্চয় তোলনীয়া সন্তান হ'ব। সন্তানসকলে জানে যে ভাৰত পূজনীয় আছিল, এতিয়া পূজাৰী হ'ল। পিতাতো সদায়েই পূজ্য। তেওঁ পতিতক পাবন বনাবলৈ নিশ্চয় আহে। সত্যযুগ পৱিত্ৰ দুনিয়া আছিল। সত্য যুগত পতিত-পাবন গংগা, এই নাম নাথাকিব কাৰণ সেয়া হ'ল পৱিত্ৰ দুনিয়া। সকলো পুণ্যাত্মা আছিল। কোনো ধৰণৰ পাপাত্মা নাছিল। কলিযুগত আকৌ কোনো ধৰণৰ পুণ্যাত্মা নাই। পুণ্য আত্মাক পৱিত্ৰ বুলি কোৱা হয়। ভাৰততেই বহুত দান-পুণ্য কৰে। এই সময়ত যেতিয়া পিতা আহে তেতিয়া তেওঁৰ ওপৰত সকলো বলিহাৰ হয়। সন্যাসীসকলে ঘৰ পৰিবাৰ এৰি থৈ গুছি যায়। ইয়াত কোৱা হয় যে বাবা এই সকলোবোৰ আপোনাৰ। আপুনিযেই সত্যযুগত আমাক অজস্ৰ ধন দিছিল। পুনৰ মায়াই কড়ি তুল্য বনাই দিলে। এতিয়া এই আত্মাও পতিত হৈ পৰিল। তন-মন-ধন সকলো অপৱিত্ৰ হ'ল। আত্মা প্ৰথমে-প্ৰথমে পৱিত্ৰ আছিল পুনৰ অভিনয় কৰি কৰি অপৱিত্ৰ হৈ গ'ল। সোণালী, ৰূপালী..... এই অৱস্থাবোৰৰ মাজেৰে মনুষ্যই নিশ্চয় আহিব লাগে। গোটেই চক্ৰ ঘূৰি পিছলৈ তমোপ্ৰধান মিছা অলংকাৰ হ'ব লাগিব। সকলো আত্মাই ঈশ্বৰৰ কাৰণে মিছা মাতি থাকে কিয়নো তেওঁলোকক শিকোৱা হৈছে, ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপী হয়। গায়নো কৰে আপুনিযে মাতা-পিতা..... লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ আগতো গৈ এই মহিমা কৰে। কিন্তু তেওঁলোকৰ নিজৰ এজন পুত্ৰ

এগৰাকী পুত্ৰী হয়। যেনেকুৱা সুখ ৰজা ৰাণীৰ তেনেকুৱাই সুখ সন্তান সকলৰো থাকে। সকলোৱে অপাৰ সুখ। এতিয়া সেই সকল ৮৪ৰ অন্তিম জন্মত আছে। অপাৰ দুখত।

পিতাই কয় - এতিয়া পুনৰ তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাই আছো। সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে যে এই ৰথত চালক আত্মা বহি আছে। এই চালক প্ৰথমে ১৬ কলা সম্পূৰ্ণ আছিল। এতিয়া কলাহীন। কোৱা হয় যে - মোৰ নিৰ্গুণীৰ মাজত এতিয়া কোনো গুণ নাই। আপুনিয়ৈ কৃপা কৰক.....অৰ্থাৎ দয়া কৰক। কাৰোৰেই মাজত গুণ নাই। একেবাৰে দুখী, অপৰিত্ৰ সেয়েহে গংগাত পৰিত্ৰ হ'বলৈ যায়। সত্য যুগত নাযায়। নদী সেইখনে নহয় জানো। বাকী এনেদৰে কোৱা হ'ব এই সময়ত সকলো সামগ্ৰীয়ে তমোপ্ৰধান। সত্য যুগত নদীবোৰো বহুত চাফা, স্বচ্ছ থাকে। নদীত জাৱৰ আদি একোৱেই নপৰে। ইয়াত চোৱা জাৱৰ পৰিয়ে থাকে। সাগৰলৈ সকলো আৱৰ্জনা যায়। সত্য যুগত এনেকুৱা হ'বই নোৱাৰে। নিয়ম নাই। সকলো সামগ্ৰীয়ে পৰিত্ৰ হৈ থাকে। পিতাই বুজাই যে এতিয়া সকলোৰে এয়া অন্তিম জন্ম। খেল সম্পূৰ্ণ হ'ল। এই খেলৰ সময় সীমাই হ'ল ৫ হাজাৰ বছৰ। এয়া নিৰাকাৰ শিৱবাবাই বুজাই আছে। তেওঁ হয় নিৰাকাৰ সকলোতকৈ উচ্চ পৰমধামৰ নিবাসী। পৰমধামৰ পৰা আমি সকলোৱে আহিছো। এতিয়া কলিযুগৰ অন্তত নাটক সম্পূৰ্ণ হৈ পুনৰ বুৰঞ্জীৰ পুনৰাবৃত্তি হ'ব। মনুষ্যই যিবোৰ গীতা আদি শাস্ত্ৰ পঢ়ি আহিছে, তাৰ আৰম্ভণি হয় দ্বাপৰ পৰা। এই জ্ঞান প্ৰায়: লোপ হৈ যায়। কোনেও ৰাজযোগ শিকাব নোৱাৰে। তেওঁলোকৰ স্মৃতিৰ বাবে কিতাপ লিখে। তেওঁলোক নিজেই পুনৰ জন্মলৈ আহিব ধৰিলে। তেওঁলোকৰ স্মাৰক পুস্তক ৰাখিবলৈ ল'লে। এতিয়া দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্ম স্থাপন হয় সংগমত। বাবা আহি এই ৰথত উপস্থিত হৈছে। ঘোঁৰা গাড়ীৰ কথা নহয়। এই ৰথত, সাধাৰণ বৃদ্ধ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে। তেওঁ হ'ল ৰথী। গায়ন আছে যে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণৰ ৰচনা কৰা হয়। এয়া হৈছে মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ। সকলো সন্তানে কয় যে আমি ব্ৰহ্মাৰ বংশাৱলী বী.কে.। এই ব্ৰহ্মাকো তুলি লোৱা হৈছে। পিতাই নিজেই কয় মই এই ৰথৰ ৰথী হওঁ, এওঁক জ্ঞান দিওঁ। আৰম্ভণি এওঁৰ পৰা কৰো। কলহ দিওঁ মাতা সকলক। মাতা এখেতো হ'ল নহয়। প্ৰথমতে এওঁ হয় পাছত তোমালোক। এওঁৰ মাজত তেওঁ বিৰাজমান, কিন্তু সমুখত কাক শুনাব। আত্মাসকলৰ সৈতে বহি কথা পাতে। অনেকুৱা কোনো বিদ্বান আদি নাই যিয়ে এনেদৰে আত্মাসকলৰ সৈতে বহি কথা পাতিব যে মই তোমালোকৰ পিতা হওঁ। তোমালোক আত্মাসকল নিৰাকাৰ। ময়ো নিৰাকাৰ। মই জ্ঞানৰ সাগৰ স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা হওঁ। মই নৰকৰ ৰচনা নকৰো। নৰকতো মায়া ৰাৱণে বনাই। পিতাই কয় - মইতো হওঁৱেই ৰচয়িতা তেস্তে নিশ্চয় স্বৰ্গই বনাম। তোমালোক ভাৰতবাসী, স্বৰ্গবাসী আছিল। এতিয়া নৰকবাসী হ'ল। নৰকবাসী বনালে ৰাৱণে কিয়নো আত্মাই ৰাৱণৰ মতত চলে। এই সময়ত তোমালোক আত্মাসকলে ৰাম শিৱবাবা, শ্ৰী-শ্ৰীৰ শ্ৰীমতত চলা।

পিতাই বুজাইছে যে এতিয়া সকলোৰে অভিনয় পুৰা হ'ল, সকলো আত্মা একত্ৰিত হ'ব। যেতিয়া সকলো আহি যাব তেতিয়া পুনৰ যোৱা আৰম্ভ হ'ব। বিনাশ আৰম্ভ হৈ যাব। ভাৰতত এতিয়া অনেক ধৰ্ম আছে। কেৱল এক আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মহে নাই। কোনেও নিজকে দেৱতা বুলি নকয়। দেৱতা সকলৰ মহিমাও গোৱা হয় সৰ্বগুণ সম্পন্ন..... আকৌ নিজকে ক'ব আমি নীচ পাপী..... যি সতোপ্ৰধান পূজ্য আছিল, সেইসকলেই তমোপ্ৰধান পূজাৰী হৈ গ'ল। দ্বাপৰৰ পৰা ৰাৱণৰ ৰাজ্য আৰম্ভ হয়। ৰামৰাজ্য হ'ল ব্ৰহ্মাৰ দিন, ৰাৱণ ৰাজ্য হ'ল ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি। এতিয়া পিতা কেতিয়া আহিব? যেতিয়া ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি সম্পূৰ্ণ হয় তেতিয়াই আহিব নহয়। আৰু এই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰতেই আহিব তেতিয়াহে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণৰ জন্ম হ'ব। সেই ব্ৰাহ্মণ সকলকেই ৰাজযোগ শিকাই। পিতাই কয় যিবোৰ আকাৰী বা সাকাৰী অথবা নিৰাকাৰী চিত্ৰ আছে তেওঁলোকক তোমালোকে স্মৰণ কৰিব নালাগে। তোমালোকক লক্ষ্য দিয়া হয়, মনুষ্যইতো চিত্ৰ চাই স্মৰণ কৰে। বাবাই কয় - চিত্ৰক চোৱা বন্ধ কৰা। এয়া হৈছে ভক্তিমাৰ্গ। এতিয়া তোমালোক আত্মাসকল পুনৰ মোৰ ওচৰলৈ আহিব লাগিব। পাপৰ বোজা মূৰৰ ওপৰত বহুত আছে। এনেকুৱা নহয় যে গৰ্ভ জেলত সকলো জন্মৰ পাপ শেষ হৈ যায়। কিছু শেষ হৈ যায়, কিছু ৰৈ যায়। এতিয়া মই পাণ্ডা হৈ আহিছো। এই সময়ত সকলো আত্মাই মায়াৰ মতত চলি আছে। পৰমাত্মা সৰ্বব্যাপী বুলি

কোৱাতো মায়াৰ মত হয়। কেতিয়াবা কয় সৰ্বব্যাপী, কেতিয়াবা কয় ২৪ অৱতাৰ লয়। পিতাই কয় মই সৰ্বব্যাপী কেনেকৈ হওঁ। মই হওঁৱেই পতিত-পাৰন, স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। মোৰ বৃত্তিয়েই হ'ল নৰকক স্বৰ্গ বনোৱা। গান্ধীয়ে বিচাৰিছিল - ৰামৰাজ্য হওক। এতিয়া কয় - সৰ্বশক্তিমানৰ ৰাজ্য হওক। এটাই ধৰ্ম হওক। স্বৰ্গততো আছেই এক ধৰ্ম, এক ৰাজ্য। তাত কোনোধৰণৰ বিভাজন নাছিল। বাবাই কয় যে মই সৃষ্টিৰ মালিক নহওঁ। তোমালোকেই বনাওঁ। পুনৰ ৰাৱণ আহি তোমালোকৰ পৰা ৰাজ্য কাঢ়ি লয়। এতিয়া সকলো তমোপ্ৰধান, পাথৰবুদ্ধি। সত্য যুগত আছিল পাৰসবুদ্ধি। এয়া পিতাই বুজাই আছে, ৰথী বহি আছে। আত্মাই কথা কয় সেয়েহে তেওঁৰ আত্মাইও শুনে। পিতাই কয় যে সন্তানসকল কোনো ধৰণৰ চিত্ৰকেই নাচাবা। কেৱল মোকেই স্মৰণ কৰা, বুদ্ধিযোগ ওপৰত ওলমাই ৰাখা। যাৰ ওচৰলৈ যোৱা হয় তেওঁকেই স্মৰণ কৰিব লাগে। মাথোন এজন পিতা, দ্বিতীয় কোনো নাই। তেওঁৱেই সচাঁ সম্ৰাট, সচাঁ শুনাওঁতা। সেয়েহে তোমালোকে কোনো ধৰণৰ চিত্ৰক স্মৰণ কৰিব নালাগে। এয়া শিৱৰ যি চিত্ৰ আছে তাতো ধ্যান দিব নালাগে কিয়নো শিৱ এনেকুৱাটো নহয়। যেনেদৰে আমি আত্মা হওঁ তেনেদৰে তেওঁ পৰম আত্মা হয়। যেনেদৰে আত্মা ভ্ৰুকুটিৰ মাজত থাকে সেইদৰে বাবায়ো কয় আত্মাৰ কাষতে অলপমান ঠাই লৈ বহি যাওঁ। ৰথী হৈ এওঁক বহি জ্ঞান দিওঁ। এওঁ আত্মাত জ্ঞান নাছিল, পতিত আছিল। যেনেদৰে এওঁৰ আত্মা ৰথীয়ে কয় শৰীৰৰ দ্বাৰা সেইদৰে মইয়ো এই কৰ্মেন্দ্ৰিয় দ্বাৰা কওঁ। নহলে কেনেকৈ বুজাম। ব্ৰাহ্মণ ৰচনা কৰিবৰ কাৰণে ব্ৰহ্মা নিশ্চয় লাগিব। যি ব্ৰহ্মা পুনৰ নাৰায়ণ হ'ব। এতিয়া তোমালোক ব্ৰহ্মাৰ সন্তান হোৱা। পুনৰ সূৰ্য্যবংশী শ্ৰী নাৰায়ণৰ পৰিয়ালত আহি যাবা। সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে যে এই শাস্ত্ৰ আদি সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ হয়, পুনৰ এইবোৰেই লিখিব। যিবোৰ পঢ়ি - পঢ়ি তমোপ্ৰধান হৈ পৰে। সত্যযুগৰ পৰা ত্ৰেতা হ'ল। ত্ৰেতাৰ পৰা দ্বাপৰ, কলিযুগ হ'ল। পতিত হ'লেহে পতিত - পাৰন আহি পাৰন বনাব নহয় জানো। শাস্ত্ৰই কাকোকেই পাৰন বনাব নোৱাৰে। এতিয়া একেবাৰে ৰঙাল হৈ পৰিছে। কাজিয়া-পেচাল কৰি থাকে। বান্দৰতকৈও নীচ। বান্দৰৰ মাজত ৫ বিকাৰ বহুত তীব্ৰৰূপত থাকে। দেহ অহংকাৰো বান্দৰৰ দৰে আৰু কাৰোৱেই নাথাকে। কাম, ক্ৰোধ, লোভ, মোহ সকলো বিকাৰ বান্দৰৰ মাজত এনেদৰে থাকে যে তাৰ কথাই নুসুধিব। সন্তান মৰিলেও তাৰ হাড়বোৰো এৰি নিদিয়। মনুষ্যও আজিকালি এনেকুৱাই। সন্তান মৰিলে ৬-৮ মাহলৈকে কান্দিয়েই থাকিব। সত্যযুগত অকাল মৃত্যু নহয়। কোনোৱে কন্দা-কটা নকৰে। তাত কোনোধৰণৰ চয়তান নাথাকিব। পিতাই এই সময়ত সন্তানসকলৰ লগত কথা পাতি আছে। লাগিলে ঘৰ-পৰিবাৰো চম্ভালা, তাত থাকিও এনে পাৰদৰ্শিতা দেখুওৱা, যিটো সন্যাসীসকলেও কৰিব নোৱাৰিলে। এই সত্যোপ্ৰধান সন্যাস পৰমাত্মাইহে শিকাই। কয় যে এই পুৰণি দুনিয়া এতিয়া বিনাশ হ'বৰ হ'ল, সেয়েহে ইয়াৰ পৰা মোহ ত্যাগ কৰা। সকলোয়েই পুনৰ উভতি যাব লাগিব। দেহ সহিত যিবোৰ পুৰণি সামগ্ৰী আছে সেইবোৰক পাহৰি যোৱা। এই ৫ বিকাৰ মোক দি দিয়া। যদি অপৱিত্ৰ হোৱা তেন্তে পৱিত্ৰ দুনিয়ালৈ আহিব নোৱাৰিব। পিতাৰ লগত প্ৰতিজ্ঞা কৰা, এই অন্তিম জন্মৰ কাৰণে। তেতিয়া পৱিত্ৰতা স্থায়ী হৈয়ে যাব, ৬৩ জন্ম তোমালোকে বিকাৰত ভুগি একেবাৰে লেতেৰা হৈ পৰিলা। নিজৰ ধৰ্ম, কৰ্ম সকলো পাহৰি গ'লা। হিন্দু ধৰ্ম বুলি কৈ থাকা। পিতাই কয় তোমালোক অজ্ঞানী হৈ পৰিলা, কিয় নুবুজা যে ভাৰত স্বৰ্গ আছিল, আমি়েই দেৱতা আছিলো। মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাইছিলো। তোমালোকে আকৌ কোৱা কৃষ্ণ সকলোৱে পিতা স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। পিতাতো নিৰাকাৰ সকলো আত্মাৰে পিতা হয়। আকৌ তেওঁৰ কাৰণে কয় যে তেওঁ সৰ্বব্যাপী। তোমালোকে নিজৰ পিতৃকো গালি দিয়া। শিৱ শংকৰক মিলাই দিলা, কিমান যে গ্লানি কৰিলা। শিৱ হয় পৰমাত্মা। তেওঁ কয় যে মই আহোৱেই দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ। পাছত বিষ্ণুৰ দুই ৰূপ লক্ষ্মী-নাৰায়ণে ৰাজ্য কৰিব। সচাঁখণ্ড প্ৰতিষ্ঠা কৰোতা এজনেই সৎগুৰু। তেওঁ এই ৰথৰ ৰথী হয়। এওঁক নন্দীগণ বুলিও কয়, ভাগীৰথ বুলিও কয়। তোমালোক অৰ্জুন সকলক কয় মই এই ৰথত আহিছো, যুদ্ধৰ বাকৰিত তোমালোকক মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী বনাবলৈ। সত্যযুগত ৰাৱণো নাথাকিব আৰু ৰাৱণক জ্বলোৱাও নহ'ব। এতিয়াটো ৰাৱণক জ্বলাইয়ে থাকিব। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ, কল্লৰ পিছত পুনৰ লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তান সকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) কোনোধৰণৰ চিত্ৰক স্মৰণ কৰিব নালাগে। বিচিত্ৰ পিতাক বুদ্ধিৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। বুদ্ধি যোগ ওপৰত ওলমাই ৰাখিব লাগে।
- (2) পুনৰ ঘৰলৈ যাব লাগে সেয়েহে দেহ সহিত সকলো পুৰণি সামগ্ৰীৰ পৰা মোহ ত্যাগ কৰিব লাগে। সম্পূৰ্ণ পাৰন হ'ব লাগে।

***বৰদান:-** সংস্কাৰ সমাপ্ত আৰু সমন্বয় কৰাৰ বাবে সদায় সাজু হৈ থাকোতা আত্মিক সেৱাধাৰী হোৱা।

যেনেদৰে স্কুল সেৱাৰ বাবে সদায় সাজু থাকা, য'ৰ পৰা আমন্ত্ৰণ আহে তাতে উপস্থিত হৈ যোৱা তেনেদৰে মনৰ দ্বাৰা যি সংকল্প ধাৰণ কৰিব বিচৰা তাতে সদায় সাজু থাকা। যি ভাবা সেই সময়তে সেইটো কৰা। আত্মিক সেৱাধাৰী সন্তান সম্বন্ধ আৰু সম্পৰ্ক বজাই ৰখাৰ ক্ষেত্ৰতো সদায় সাজু। তেনে সন্তানৰ সংস্কাৰ সমাপ্ত বা সমন্বয় কৰিবলৈ সময় নালাগে। যেনেকুৱা পিতাৰ সংস্কাৰ তেনেকুৱা তোমালোকৰো সংস্কাৰ হওক। এই সংস্কাৰৰ সমন্বয় কৰাতো অতি ডাঙৰ ৰাস (নাচ)।

***শ্লোগান:-** পৱিত্ৰতাৰ ৰাজকীয়তা অনুভৱ কৰা আৰু কৰোৱাটোৱেই ৰাজকীয় আত্মাৰ লক্ষণ।

!!ওম শান্তি!!
